

D ů v o d y:

Pro posouzení otázky příslušnosti soudní jsou podle Šu 41 druhý odstavec j. n. rozhodnými žalobní údaje, leč by jejich nesprávnost byla soudu známa. Podle obsahu žaloby jde v tomto případě o závazek žalovaného z nájemní smlouvy dne 11. července 1923 sjednané o bytu, záležejícím nesporně z 5 pokojů s příslušenstvím a na tři roky uzavřené, tedy o nájemní smlouvu, na kterou se podle Šu 14 zákona ze dne 27. dubna 1922, čís. 130 sb. z. a n. a Šu 14 zákona ze dne 28. března 1925, čís. 48 sb. zák. a n. nevztahují zákonné předpisy o přípustném zvýšení nájemného. Závazek žalovaného k částečné náhradě nákladů na občasné nebo mimořádné nutné opravy a obnovy domu podle poměru smluvené činže jest tedy zcela samostatným, prýsticím z nájemní smlouvy, a dle něho jest posuzovati i právní povahu vzájemného nároku odpůrkyně na splnění tohoto závazku žalovaného. Neprávem poukazuje dovolací rekurs k ustanovení zákona o ochraně nájemníků, že tento řeší příspěvky nájemníků na náklady tohoto druhu v souvislosti s úpravou nájemného, a doličuje, že tvoří tyto příspěvky základnu pro vyměření nájemného, ježto, jak bylo již podotčeno, nevztahují se zákonné předpisy o ochraně nájemníků na tuto nájemní smlouvu. Ani osnovy o reformě daňové nemůže se stěžovatel s úspěchem dovolávat, pokud předpisy její nejsou platným zákonem. V tomto případě žalobkyně se domáhá částečného zaplacení nákladů za opravu domu 4798 Kč a 827 Kč jako zvláštního nároku, smlouvou nájemní ze dne 11. července 1923 jí samostatně zřízeného a od nájemného odlišného, o němž rozhodnouti jest věcně příslušným výlučně okresní soud podle Šu 49 čís. 5 j. n.

Čís. 6442.

Umoření listin.

Předpis Šu 8 nař. ze dne 31. srpna 1915, čís. 257 ř. zák. platí i tehdy, bylo-li navrženo pouze umoření listiny, a nikoliv i kuponů, jež byly při vydání listiny spojeny s pláštěm, ale v čase ztráty byly od něho odděleny.

(Rozh. ze dne 4. listopadu 1926, R II 344/26.)

Návrh na vydání usnesení o konečném umoření akcie s o u d p r v é s t o l i c e pro tentokráte zamítl, ježto se jednalo o obligaci, která byla opatřena kupony, posledním kuponem splatným až v roce 1938, takže umořovací lhůta této akcie doposud neuplynula (§ 7 nařízení ze dne 31. srpna 1915, č. 257 ř. z. a vysv. m. v. 313/15). R e k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y: Stížnosti nelze přiznati oprávněnosti a stěžovatel se poukazuje na správné odůvodnění napadeného usnesení, jež nebylo vyvráceno vývody stížnosti. Dle výslovného ustanovení § 8 čís. nař. ze dne 31. srpna 1915, čís. 257 ř. zák. o umořování listin nemůže ohlašovací lhůta u listin, k nimž jsou připojeny kupony, skončiti dříve, než uplyne rok ode dne dospělosti posledního vydaného

kuponu. Ustanovení toto platí tedy také pro ten případ, bylo-li navrženo pouze umoření samé listiny a nikoliv také kuponu, neboť cit. nař. v tomto směru nijak nerozeznává.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stěžovatel může mít na mysli jediné rozpor rozhodnutí se zákonem (§ 16 pat. o nesp. říz.). Dovolacímu soudu stačilo k zamítnutí rekursu, že ztracená listina opatřena byla aspoň při vydání podílovými listy (kupy), a nezáleží na tom, že listy ty byly v čase ztráty odděleny od pláště, neboť tím nebyl zrušen právní vztah mezi nimi a pláštěm, jež má na mysli § 8 nař., mluvě o listinách, k nimž připojeny jsou (v tomto případě byly připojeny) listy podílové. Tomu nasvědčuje i ustanovení § 16 nařízení, zejména odstavec druhý, obsahující předpis ohledně obnovovacího listu (talonu), jež navrhovateli zůstal i s kupy, dále vysvětlení min. sprav. věstn. z r. 1915 str. 317, v němž poukazuje se na shodné předpisy zákona ze dne 2. července 1868, č. 88 ř. zák. Vzhledem k tomu nesejde ani na výkonu hlasovacího práva ani na zvýšené činnosti soudu spojené s umořením podílových listů, nýbrž rozhoduje tu jediné zájem případného bezelstného nabyvatele nebo držitele listů těch.

Čís. 6443.

Ochrana nájemců (zákon ze dne 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n.).

»Přestavba« podle Šu 31 (1) čís. 1 zák. nekryje se veskrze s pojmem přestavby podle stavebních řádů, nýbrž jest v první řadě rozhodno, zdali a pokud byly stavebním úkonem získány obyvatelné místnosti, které by ulevovaly bytové tísní.

(Rozh. ze dne 4. listopadu 1926, Rv II 660/26.)

Pronajímatel dal nájemníkům soudní výpověď z přízemního bytu svého domu ve V. na Moravě, v němž po požáru v roce 1917 bylo pořízeno nové schodiště z přízemí do patra a z patra na půdu, při schodišti v prvním patře byl zřízen nový pokoj a na dvoře byly postaveny záchody. Procesní soud první stolice ponechal výpověď v platnosti, odvolací soud výpověď zrušil. Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolání, uplatňujíc toliko důvod Šu 503 čís. 4 c. ř. s., napadá názor odvolacího soudu, že mezi přestavbou a vypovídaným bytem musí býti souvislost, a praví, že, i kdyby tento názor byl správným, v tomto případě souvislost tu jest. Ani v tom, ani v onom směru není dovolání v právu. Odvolací soud zjistil, že v domě, o nějž jde, bylo po požáru